

ת"ד 7680/06/15 - מדינת ישראל נגד מאור מכאני

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 7680-06-15 מדינת ישראל נ' מכאני
בפני כבוד השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מאור מכאני

ע"י עו"ד איל בסרגליק

הנאשם

הכרעת דין

1. כתב האישום המתוקן שהוגש מייחס לנאשם עבירות של אי מתן זכות קדימה בעת פנייה שמאלה וגרם חבלה של ממש ונהיגה בחוסר זהירות. מכתב האישום עולה כי ביום 18.11.14 שעה 09.00 נהג הנאשם רכב פרטי ברחוב יפת ביפו מצפון לדרום וקרב לצומת עם רחוב ד"ר ארליך (להלן: "הצומת"). אותה עת רכב המעורב, יליד 1984, על אופניו (להלן: "המעורב") ברחוב יפת מדרום לצפון בניגוד לכיוון תנועת רכב הנאשם. הנאשם, כך בכתב האישום, נהג בחוסר זהירות בכך שהחל לבצע פנייה שמאלה מבלי לתת זכות קדימה למעורב. כתוצאה מכך התנגשו כלי הרכב ולמעורב נגרמו חבלות של ממש (להלן: "התאונה").

2. הנאשם כפר באחריותו לתאונה ולחבלות הנטענות בכתב האישום. הוא הודה בכך שנהג בזמן ובמקום כמתואר בכתב האישום.

3. במסגרת פרשת התביעה העידו ד"ר לודמילה אהרוני, רופאה נירולוגית, הבוחן מר יריב ליכטנשטיין (להלן: "הבוחן"), מר יובל אוהד שגבה את הודעת הנאשם (להלן: "גובה ההודעה"), המעורב וד"ר בוריס פיסרנקו, רופא מומחה בכירורגיה אורתופדית (להלן: "הרופא"). הנאשם העיד במסגרת פרשת ההגנה.

4. ד"ר אהרוני העידה כי המעורב נבדק על ידה בעקבות תלונות במישור הנפשי אך בדיקתה לא העלתה ממצא. הבוחן העיד כי זירת התאונה היא צומת T ולנאשם היה שדה ראייה בלתי מופרע של 100 מ' לעבר המקום ממנו הגיע המעורב. הבוחן לא ידע לומר דבר על הטופוגרפיה של הזירה אולם אין חולק כי קיים מדרון מכיוון הגעת המעורב אל עבר המקום בו התרחשה התאונה. הבוחן אישר כי במקום קיים עיקול אך עמד על דעתו כי העיקול לא קיצר את שדה

הראייה של הנאשם לעבר המעורב. הבוחן אישר גם כי מי שמבקש לפנות שמאלה, כמו הנאשם, חייב להאט עד כדי עצירה מוחלטת בשל הפניה החדה. **גובה ההודעה** אישר כי גבה את הודעת הנאשם. הוא ציין כי לא ידוע לו אם נערך עימות בין הנאשם למעורב ואם היה מקום לערוך עימות כזה.

המעורב ציין כי בעת שרכב לעבר הצומת "רכב לא זוכר סוזוקי אולי בא לפנות שמאלה ואני לא הספקתי לבלום ונכנסתי בו" (ע' 11 ש' 28-30). הוא ציין כי "אפשר להגיד שבגלל שלא הספקתי לבלום נכנסתי בו" (ע' 14 ש' 14-15). עם זאת טען המעורב כי הבחין לראשונה ברכב הנאשם בעת שזה היה בעצירה מלאה בנתיב ממנו התכוון הנאשם לפנות שמאלה (להלן: "הנתיב הימני") כאשר לפתע המשיך בביצוע הפנייה שמאלה ונכנס לנתיב שיועד לנסיעת המעורב (להלן: "הנתיב השמאלי"). המעורב טען כי פגע ברכב הנאשם "כשהייתי בנתיב הימני" (ע' 12 ש' 1-2). בעקבות התאונה הגיע המעורב לבי"ח וולפסון. הוא אישר כי עובר לתאונה היה בתאוצה עקב תוואי הדרך (ע' 31 ש' 31-32) אך טען כי בלם על מנת לשלוט במהירות רכיבתו. לטענתו, בעקבות התאונה ניזוקו אופניו אך תוקנו על ידי גיסו מבלי שהוצגה לעניין זה חשבונית. הוא אישר כי הנאשם הציע להזמין משטרה או אמבולנס אך הוא סירב.

הרופא העיד כי המעורב ביקר אצלו ביום 4.5.15. הוא ערך את ת'9 שם מצוין קיום שבר בסקפוויד ראש לפי מיפוי מיום 22.12.13 היינו לפני מועד התאונה. בת'9 אין עדות לשבר. הרופא ציין כי הגם שאינו יכול להיות בטוח הרי שלדעתו קיימת טעות סופר במועד עריכת המיפוי הנ"ל. כאשר הוצגו לרופא מסמכי חדר מיון אמר כי מצוין בהם הביטוי "קונטוזיה" וצוין הסימן # שהינו סימן מוסכם בעולם הרפואה לקיום שבר, הגם שהמונח "שבר" אינו מופיע מילולית ובמפורש בתעודה.

5. **הנאשם** העיד כי היה בדרכו לעבודה. הוא הגיע לצומת ואותת שמאלה. הוא המתין עד חלוף שיירת מכוניות בנתיב הנגדי ואז החל לבצע את הפנייה שמאלה. לדבריו, בשום שלב לא סטה מן הנתיב הימני לנתיב השמאלי והאימפקט היה אף הוא בנתיב הימני לאחר שהמעורב "זגזג" עם אופניו לעבר רכבו והתנגש בו (ע' 20 ש' 12-16). הוא תיאר את המעורב כמי שנהג עובר לתאונה במהירות "מופרזת" (ע' 21 ש' 2). בחקירה נגדית עומת הנאשם עם העובדה שפעמיים בחקירתו במשטרה התייחס לכך שרכבו סטה לנתיב הנגדי (השמאלי) עליו רכב המעורב (ת'4 ש' 12-15). לדברי הנאשם הוא עיין בהודעה אך לא הבין את האמור בה וכי האמור בה בהקשר זה אינו נכון (ע' 22 ש' 15-16 וש' 27-28). לדברי הנאשם חלפו כ- 6 שניות מרגע חלוף הרכב האחרון בשיירה שנסעה בנתיב השמאלי ועד שהבחין במעורב (ע' 23 ש' 10-11). הנאשם נשאל מדוע זגזג המעורב עם אופניו עד שפגע בו בהינתן גרסת הנאשם כי הקפיד להישאר כל העת בנתיב הימני ולכך השיב הנאשם כי ככל הנראה המעורב נלחץ מנוכחותו של רכב הנאשם (ע' 23 ש' 16-20).

דין והכרעה

6. לאחר ששקלתי את עדויות הצדדים ויתר הראיות הגעתי למסקנה כי המאשימה הוכחה כי הנאשם עבר את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום. למען הבהירות אציין כי המונחים "נתיב נסיעה ימני" ו"נתיב נסיעה שמאלי" מוגדרים בהכרעת הדין מנקודת מבטו של הנאשם עובר לביצוע הפנייה שמאלה.

7. בתמצית אציין כי הוכח שהנאשם הגיע לצומת, עצר את רכבו ואז החל לבצע פנייה שמאלה תוך שרכבו נכנס

לנתיב הנסיעה השמאלי וחוסם לכל הפחות חלק ממנו. רוכב האופניים שהגיע אותה עת לצומת פגע ברכב הנאשם. גם אם אקבל את עמדת הנאשם כי המעורב "זגזג" עד שפגע ברכבו בעת שזה היה סטטי - הגם שהמעורב לא נחקר נגדית בעניין זה בבית המשפט - אין בכך כדי לגרוע מאחריות הנאשם. מעשה רשלנות של אחר אין בו, כשלעצמו, כדי לשחרר מאחריות פלילית את מי שעושה מעשה של הפרת חובת זהירות, אשר כתוצאה ממנו נגרם נזק כאשר חייב היה לחזות מראש, כי המעשה או המחדל עשויים להזיק, וכי אדם אחר עלול להיפגע ולסבול נזק. מעשה רשלנות, ותהיה זו אך רשלנות בדרגה גבוהה של מאן - דהוא אחר, אין בו, כשלעצמו, בשל חומרתו, כדי לשחרר מאחריות אם הגורם הרשלני הראשוני חייב היה לחזות מראש את מעשה הרשלנות כאמור. " (ע"פ 482/83 **מדינת ישראל נ' סעיד**, פ"ד לח (2) 533 (1984)). בענייננו, הנאשם שחסם לפחות חלק מנתיב הנסיעה השמאלי היה יכול וחייב לצפות אפשרות כי הנהג המתקרב מן הכיוון הנגדי עשוי לנסות לתמרן את רכבו בניסיון להימנע מתאונה ובתוך כך לאבד שליטה ולפגוע ברכב הנאשם. להלן אמנה את הטעמים לקביעתי לפיה הוכח כי הנאשם סטה עם רכבו לעבר הנתיב השמאלי וחוסם לפחות חלק ממנו:

(1) לא שוכנעתי בכנות טענת הנאשם כי לא הבין את תוכן הודעתו כפי שנגבתה ממנו במשטרה. פעמיים במהלך גביית ההודעה התייחס גובה ההודעה במפורש למונח "הנתיב הנגדי" בשאלותיו ("ש. **כמה מהנתיב הנגדי הרכב שלך חסם בזמן התאונה? ת. אולי חצי מהנתיב; ש. כמה זמן עבר מהרגע שעצרת בנתיב הנגדי ועד שהאופניים פגעו בך. ת. 7 שניות**") ת' 4 ש' 12-15; ההדגשות בהכרעת הדין אינן במקור). הנאשם הותיר בי רושם של אדם שקול הבורר מילותיו בקפידה. אני מתקשה להאמין כי הנאשם עיין בגרסה שנגבתה מפיו ולמרות הדברים הברורים האמורים בה סבר כי המונח "הנתיב הנגדי" מתייחס, משום מה, לנתיב הנסיעה שלו. מעבר לכך שלא שוכנעתי כי הנאשם סובל מבעיה בתחום הבנת הנקרא, משמעות קבלת גרסת הנאשם היא כי הנאשם מסר לגובה ההודעה גרסה מסוימת אך גובה ההודעה רשם גרסה שונה (**ש. מה שכתוב בהודעה על ידי הבוחן אינו נכון. ת. כן, כנראה אני לא הבנתי**" ע' 22 ש' 27-28). אם זו כוונת הנאשם הרי שדין הטענה להידחות שכן גובה ההודעה העיד במשפט אך ההגנה מטעמיה נמנעה מלשאול בדל שאלה בעניין הפער בין גרסת הנאשם לגרסה שנרשמה בכתב. הימנעות זו משמעה כי ההגנה אינה חולקת על כך שגרסת הנאשם כפי שנרשמה משקפת נכונה את תשובות הנאשם לגובה ההודעה.

(2) מעבר לחוסר עקביות בין גרסת הנאשם במשטרה לזו בבית המשפט בעניין חסימת נתיב הנסיעה השמאלי קיימים חיזוקים בחומר הראיות המביאים למסקנה כי יש להעדיף את גרסת המעורב על פני גרסת הנאשם בנוגע לאופן התרחשות התאונה. גרסת הנאשם בבית המשפט הייתה כי בשום שלב הוא לא סטה מן הנתיב הימני לעבר הנתיב השמאלי וכי התאונה אירעה בנתיב הימני. בהודעה במשטרה ציין אמנם הנאשם כי עובר לתאונה היה בעצירה מוחלטת אולם קודם לכן ציין כי "כשעברו המכוניות התחלתי לפנות שמאלה" כך שמהודעה זו לא ניתן לדלות בבירור את מקום האימפקט ביחס לנתיב ממנו פנה הנאשם שמאלה. מה שברור מדברים אלה הוא כי הנאשם החל בביצוע הפנייה שמאלה כפי שציין המעורב בעדותו. מעבר לכך, לטעמי אין היגיון כי המעורב "יילחץ" (כהגדרת הנאשם) מנוכחותו של רכב הנאשם בנתיב הימני משעה שרכב זה, על פי גרסת הנאשם, היה כולו בנתיב הימני והיה סטטי לחלוטין תוך שהוא מותיר את כל נתיב הנסיעה השמאלי פנוי למעורב.

זאת ועוד: הנאשם העיד כי חלפו כ- 6 שניות מחלוף הרכב האחרון בשיירת המכוניות שנסעה בנתיב השמאלי ועד שהבחין במעורב רוכב על אופניו. אם נקבל את גרסת הנאשם לפיה בשום שלב לא סטה מנתיב הנסיעה הימני פירוש

הדבר הוא כי במהלך אותן 6 שניות לערך בהן לא הבחין הנאשם בשום כלי רכב המונע ממנו לבצע את הפנייה שמאלה בצומת הוא המשיך להישאר סטטי עד שהבחין במעורב. גרסה זו אינה מתקבלת על הדעת ואינה תואמת את ניסיון החיים המלמד כי נהג המבקש לפנות שמאלה יעשה כן בהזדמנות הראשונה אם אין כל גורם מפריע או מעכב אותו מלעשות כן. ואמנם, בהודעה במשטרה ציין הנאשם כי לאחר חלוף המכונית האחרונה בשיירה שבאה מהכיוון הנגדי החל לבצע פנייה שמאלה. , אם נשלב את גרסת הנאשם בהודעה במשטרה לפיה עם חלוף המכוניות החל בביצוע פנייה שמאלה עם טענתו בבית המשפט כי חלפו כ-6 שניות עד שהבחין לראשונה במעורב כי אז יש בסיס איתן לקביעה כי הנאשם אכן סטה עם רכבו לנתיב השמאלי וחסם חלק ממנו, כפי שטען המעורב בעדותו.

8. בסיכומי ההגנה עלתה טענה לפיה עדות המעורב היא מגמתית ונועדה להעצים את החבלות והנזקים שנגרמו לו בתאונה לצורך תביעה אזרחית עתידית ויש בכך כדי להשליך על משקל הגרסה. אין בידי לקבל טענה זו. מצב דברים בו לעד יש אינטרס זה או אחר בתוצאות ההליך הוא שכית. עובדה זו כשלעצמה אינה פוסלת את עדותו או מאיינת את משקלה אלא מחייבת להתייחס בזירות הראויה לעדות כזו ולבחון את השתלבותה במארג הראיות הכללי הנפרש בפני בית המשפט. זאת ועוד: מכיוון שגם לנאשם עצמו יש אינטרס בתוצאות הליך זה ואולי גם בהליכים עתידיים, האם יש מקום לטעון על פי אותו היגיון כי עדותו מגמתית אף היא ולכן אין לתת לה משקל?

גם אם קיימות סתירות בגרסת המעורב, כפי שציינה ההגנה בסיכומיה, לא מצאתי כי אלה סתירות מהותיות הנוגעות למנגנון התרחשות התאונה. אני מקבל את טענת ההגנה לפיה בעדותו בבית המשפט הוסיף המעורב עוד פרטים אודות נסיבות התאונה שלא צוינו בהודעה במשטרה ובכלל זה העובדה שהפגיעה הייתה בנתיב הנסיעה הימני או צוין העובדה כי הנאשם הביע צער על התאונה וכי לא הבחין בו. אני סבור כי משקלם של פרטים אלה הוא זניח. עם זאת, אין מדובר בפרטים מהותיים בכל הקשור למנגנון התרחשות התאונה.

בניגוד לנטען בסיכומי ההגנה, העובדה שהמעורב סירב להצעת הנאשם להזמין אמבולנס ומשטרה ועזב את הזירה ברכיבה אינה שוללת אפשרות שנגרמה לו חבלה של ממש עקב התאונה. ככל שההגנה ביקשה לבסס טיעון לפיו במצב החבלות הנטען לא היה הנאשם מסוגל לרכב על אופניו היה עליה לתמוך טענה זו בחוות דעת מתאימה מטעמה או לחקור בעניין את הרופא והדבר לא נעשה.

אשר לשיקולי המשטרה בעריכת עימות בין המעורב לנאשם: גובה ההודעה נשאל בעניין זה וציין כי הוא אינו מנהל את החקירה וכי ייתכן שהבחון מר ליכטנשטיין מנהל אותה. הבוחן לא נשאל כל שאלה בדבר שיקוליו לעניין אי עריכת עימות ובנסיבות אלה קשה לקבל את הטענה כי אי עריכת עימות מהווה פגם חקירתי היורד לשורשו של עניין. אשר לשדה הראייה שנקבע על ידי מר ליכטנשטיין. אני מאמין כי מר ליכטנשטיין ביקר בזירה על מנת לבצע מדידה של שדה הראייה מכיוון נסיעת הנאשם. העובדה שהבחון לא ידע לומר דבר אודות שיפוע הכביש והשפעתו, אם בכלל, על שדה הראייה אין פירושה שניתן לקבל "כזה ראה וקדש" את טענת ההגנה המבוססת על צילומים ולא על מדידה שנערכה ולפיה הטופוגרפיה בזירה קיצרה לנאשם את שדה הראייה ל- 20 מ' לכיוון הגעת הנאשם.

9. חסימת דרכו של המעורב, גם באופן חלקי, קיפחה את זכותו לנוע בחופשיות בנתיב הנסיעה השמאלי ומשמעותה קיפוח זכות הקדימה שלו כעולה מתקנה 1 המגדירה מתן זכות קדימה כך: **"מתן אפשרות לעוברי דרך**

אחרים שלהם נקבעה זכות קדימה, להתקדם בדרך בלי לעצור, להמתין, לשנות את מהירותם או לסטות מקו התקדמותם."

10. טענה נוספת שהעלתה ההגנה נוגעת למהירות מופרזת בה רכב, לפי הטענה, המעורב. המעורב לא הכחיש כי תוואי הרכיבה לעבר הצומת הוא בירידה והוא נאלץ לבלום על מנת לשלוט במהירות הרכיבה. מעבר לכך, לא הובהר לי על סמך מה בדיוק העריך הנאשם כי מהירות רכיבתו של המעורב הייתה "מופרזת". נקודה נוספת קשורה לטענה זו נוגעת לכך לדבריו המעורב לפיה "**אפשר להגיד שבגלל שלא הספקתי לבלום נכנסתי בו**" (ע' 14 ש' 14-15). לכאורה, מדובר לכל הפחות ברשלנות תורמת מצד המעורב אלא שלטעמי אין נתונים המצביעים על כך בבירור. כאמור, המעורב העיד, ועדותו מקובלת עלי, כי הבחין ברכב הנאשם כשהוא סטטי ואז הופתע לראות כי הוא סוטה לעבר נתיב הנסיעה השמאלי (ראו גם גרסה זהה בחקירתו במשטרה בת' 7 ש' 20-21). לא ברור מה היה המרחק בין כלי הרכב ברגע שהמעורב הבחין בנאשם פונה לנתיב הנסיעה השמאלי ועל כן לא ניתן לקבוע כי המהירות בה רכב המעורב עובר לתאונה - להבדיל מן העובדה שהופתע לראות את רכב הנאשם סוטה לנתיב הנסיעה השמאלי לאחר שחשב כי הוא יישאר על עמדו - היא שגרמה לכך שהמעורב לא הצליח לבלום בזמן וכתוצאה מכך לפגוע ברכב הנאשם. באין אפשרות לקבוע מדוע לא הצליח הנאשם לבלום את אופניו לפני התאונה, לא ניתן לקבוע כי יש לייחס לו רשלנות תורמת.

11. נפנה מכאן לדון בחבלות שנגרמו למעורב בעקבות התאונה. צודקת ההגנה בטענה כי לא הוכח כי השבר בסקפויד ראש שאובחן לכאורה במיפוי מיום 22.12.13 נגרם עקב התאונה מן הטעם הפשוט כי מועד המיפוי קדם למועד התאונה וממילא קדם לחבלות שנגרמו בעטייה. הערכת הרופא בעדותו כי מדובר בטעות סופר בתאריך המיפוי אינה יכולה, בכל הכבוד, להתקבל משעה שהרופא ציין בהגינות כי הוא אינו יכול להיות בטוח בטענה זו והתביעה לא הציגה את תיקו הרפואי של המעורב בו רשום המועד בו נערך המיפוי וגילוי השבר. עם זאת, הוכח כי בתעודת חדר המיון צוין באמצעות הסימון המוסכם # כי הנאשם סובל משבר בכף ידו. הרופא העיד על כך ומתוקף היותו מומחה בכירורגיה אורתופדית יש לתת משקל מלא לעדותו בנקודה זו ואין להטיל ספק בידיעותיו לעניין זה. העובדה שמר יריב ליכטנשטיין ציין במזכר שערך כי "התעודה שהציג (המעורב) אינה מעידה על שברים שנמצאו כתוצאה מת"ד" אינה בעלת משקל הוכחתי ממשי אם נזכור כי מר ליכטנשטיין הוא בוחן תאונות דרכים במקצועו ולא רופא כך שאמירותיו בעניינים שברפואה אינן מעלות או מורידות. אוסיף ואומר כי עורך התעודה הרפואית, ד"ר דוידוב צוין במפורש כעד תביעה בכתב האישום המתוקן (עד תביעה 6). משוויתרה ההגנה על חקירתו הנגדית בניסיון לקעקע את תוכן התעודה הרפואית כאמור יש לייחס לכך את מלוא המשקל לחובת הנאשם. על יסוד כל הטעמים שפירטתי לעיל אין מנוס מן הקביעה כי בעקבות התאונה נגרם לנאשם שבר בכף יד המהווה "חבלה של ממש".

לאור כל האמור הגעתי למסקנה כי המאשימה הוכיחה כי הנאשם עבר את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום ועל כן אני מוצא להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, 09 ינואר 2017, במעמד הצדדים